maid ei olleks akkanud pakkitama, Jerusalemma pole eddasi miñema. Neñad ähwardasid: „linna ärraäwwitada, kui würstid weel kauemine linna pärrast tüllitsedes Juñala käsku täitmata jättakfid, ja tahtsid issekeskis endale pealiko wallitseda, kes neid Jerusalemma piddi wima.“ Selle üle ehmatasid würstid, ja üks ossa sõa-wägge läks tele. Agga ka teel ei lõppenud nende riidlemine. Mai kuul 1099 läks nende te Libanoni mäggede ja merre ranna wahhelt läbbi, kuhhu laewad neile mõnikord mona töid, ja eddasi minnes Emause kaudo jõudsid neñad 6. Jani ku päwal 1099 ühhe körge mäe-künka peale, kust Jerusalem neile silma paistis. Linna nähhes langesid rõemo silmawee pissarad sõa-meeste lahja palgeid möda mahha; neñad langesid ühheskoos põlwile ja tõstsid kituse laulu; köik seie sadik juhtunud kannatused ollid selle inna eest uñustatud.

Ilja aega enne sedda olli Jerusalem jälle Egiptuse rahwa kätte sanud. Sest tulli ristisõitjatele õnneks, et wäljapoolt abbimehhi linnale ei olnud lota; agga siiski näitas kindla linna kättesamine, kus nellikümmend tuhhat sõa-meest sees, wägga raske. Ristisõitjate sõa-wäel ei olnud eñam kui kakskümmend tuhhat jalla mehhi ja tuhhat wiissadda rüütlid; ka ei olnud neil nisuggusi sõa-tarwitusi, misga üle müride sisse olleks wõinud tungida. Agga taggasi tulnud usso julgus teggi nende pissukest ulka tuggewaks, ja waenlaste peale akkamise kissa: „Juñal tahhab sedda!“ waimustas neid Jerusalemma wär-



rawate ees nisaña tulliselt, kui kolm aastad enne sedda Klermonti linna laggedal, kus sõa nõuu ette wõeti. Üks ossa ristisõitja wägge läks mona ja puid otsima, mis seal laggedal maal wägga kassinast leida. Betlemma linna liggidal leiti puid, mis Jerusalemma weti, ja linna wõtmise riistapuuks walmisteti. Kibbedam olli suur wee pudus. Igga allika ja kaewo liggidal, kelle weesoned kinni matmata jänud, lurisid peidetud waenlased warjul, ja piddi igga sutäis wet werre inna eest ostetud sama. Saggedast riidles ristirahwas issekeskis jogi-wee pärrast. Sured weddu-ellajate karjad lõppesid jäño kätte ärra, ja nende mäddanema läinud raisad lehkasid wägga kurjast. Antiohhia linna al kannatatut nälg näitas ristisõitjate melest wähhem kolle kui sesiñane jäño pühha linna wärrawate ees, põllewas suwwe pallawas; iljemine tulli kelekaste puduse körwa weel toiduwarra pudus. Seal raskes kitsikus tullid Genua linna laewad Italia maalt, Joppe sadamusse, mis ristisõitjatele mona ja muud sõa-tarwitusi tõiwad. Seal akkati 14 Eina-ku päwal linna peale tormi jooksma, agga ei sadud linnast wõitu. Teisel päwal tormasid ristisõitjad ueste ja tungisid ülle wäljastpoolse müride, senni kui hertsog Gottwrid üht torni möda üllesronnides oña rahwaga sissemise müri ülle linna jõudis ja wärrawad teistele lahti teggi. „Aita Juñal! Juñal tahhab sedda!“ õiskades tungis nüüd ristisõitjate wäggi linna wärrawast sisse, kus waenlased kibbedas surma ahhastusses

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1850, lk. 21